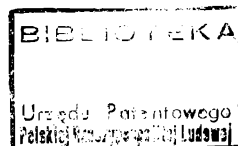

Warszawa, 26 marca 1934 r.

DO6h 1/04

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 19568.

Kl. 8 f, 13/02.

Alfred Oser
(Wiedeń, Austria).

Przyrząd do naklejania wzorów, winiet i podobnych przedmiotów na podkładkach.

Zgłoszono 17 sierpnia 1931 r.

Udzielono 17 stycznia 1934 r.

Pierwszeństwo: 13 października 1930 r. dla zastrz. 1—5, 9, 11—14 (Austria).

Wynalazek dotyczy przyrządu do naklejania wzorów, winiet lub podobnych przedmiotów na wszelkiego rodzaju podkładkach, zapomocą którego kartę pokrywa się klejem i przyciska do stosu wzorów (niemiecki patent Nr 242,785). Jako nośnik karty przy znanej maszynie służy przesuwna i obrotowa pokrywa, która przechodzi kolejno ponad zbiornikiem trzonek klejowych i ponad zbiornikiem dla stosu wzorów i podnosząc się zabiera z tych zbiorników klej, względnie wzory. Obsługiwanie takiej maszyny jest utrudnione, gdyż wymaga wielu chwytów ręcznych. O-

prócz tego przy nanoszeniu kleju na wzory nie tworzy się powierzchnia, tak równomiernie pokryta klejem jak przy ręcznym nakładaniu.

Niniejszy wynalazek stawia sobie za zadanie stworzenie przyrządu, prostego do obsłużenia i dostarczającego tak samo dobrych kart z wzorami, jak przy wykonaniu ręcznym. Zasadniczo osiąga się to przez szczególne ukształtowanie urządzenia do nanoszenia kleju, nadając stampilom, utworzonym z wchłaniającego materiału i umieszczonym w zbiorniku dla kleju, kształt przekroju dostosowany do formy

zarysów wzoru, który ma być naklejony. Zapomocą tego rodzaju stampili otrzymuje się za jednym ruchem cienką i równomiernie rozpościerającą się po całej powierzchni wzoru warstwę kleju, co ma zasadnicze znaczenie dla dobrego wyglądu oklejonych podkładek. Próby wykazały, że takich wyników nie da się osiągnąć stampilami z gąbczastej masy, lecz że należy je wytwarzać z twardego filcu, jakiego się zwykle używa do krążków szlifierskich, gdyż w niem wchłanianie kleju zachodzi głównie tylko na bocznych ścianach i każdorazowo tylko stosunkowo niewiele kleju dostaje się do powierzchni nacisku stampili. Oprócz tego twardy filc, który w środku pozostaje zasadniczo wolny od cieczy, przy naciskaniu podkładki ściska się tylko bardzo niewiele, przez co zapobiega się nadmiernemu nanoszeniu kleju na brzegach.

Zastosowanie stampili, które wchłaniają klej samoczynnie, umożliwia znaczne uproszczenie przyrządu. Według wynazku przyrząd jest zbudowany jako prasa z wznoszącymi się i opadającymi stampilami, której podstawa służy jako wodzydło dla sanek, dźwigających zbiornik kleju i zbiornik wzorów.

Fig. 1 przedstawia widok z przodu, częściowo w przekroju, fig. 2 — widok stampili w zwiększonej podziałce zgóry, fig. 3 — widok boczny stampili, widzianej z prawej strony, fig. 4 — widok boczny stampili nasadzonej na zbiornik z wzorami, widziany z lewej strony, fig. 5 — taki sam widok stampili nad zbiornikiem kleju, fig. 6 — widok zgóry zbiornika wzorów w zwiększonej podziałce, fig. 7 — widok boczny zbiornika wzorów, częściowo w przekroju, fig. 8 — widok zgóry zbiornika kleju i fig. 9 — szczegół w przekroju wzdłuż linii IX — IX na fig. 6.

Na podstawie spoczywa wodzydło 3, wzdłuż którego przesuwają się sanki, z umieszczonymi na nich zbiornikiem kleju 5

i zbiornikiem dla wzorów 6. Do wodzydła jest przymocowana pokrywa 7, do której wchodzi zbiornik kleju.

Na trzonku 1 stampili, uruchomianym dźwignią nożną 2 osadzona jest płyta 8 (fig. 2—5), zaopatrzona w boczne prowadnice 9, między które wsuwa się kartę 10 do oklejania. Prowadnice są przymocowane zapomocą przegubów 11 do ramy 12, którą sprężyny taśmowe 13 dociskają do mimośrodu 14. Na osiach 15 mimośrodów są zaklinowane ramiona 16, które łączy trójramienny wodzik 17, 18. Ramię 18 zakończone jest krążkiem ślizgowym 19, który współdziała z występami na sankach 4. Prowadnice 9 poza tem są zaopatrzone w przedłużenia 20 (fig. 2 i 3), które zapomocą prętów 21 są połączone z dwuramienną dźwignią 22. Gdy się odchyli jedną prowadnicę, współuruchomia się również drugą zapomocą zestawu dźwigni 21, 22. Narządy wywołujące odchylenie prowadnic są umieszczone na sankach 4 obok zbiornika wzorów i działają na czop 23, połączony z prowadnicą 9 (fig. 4).

W zbiorniku kleju 5 są umieszczone stampile 24, utworzone z twardego filcu. Mają one kształt graniastosłupa, którego przekrój jest dostosowany do zarysu naklejanych wzorów i winiet. Wysokość stampili jest większą od wysokości zbiornika tak, iż górne ich powierzchnie wystają cośkolwiek ponad zbiornik. Do umocowania ich służą kołki 25. Obok zbiornika 5 jest umocowany na sankach 4 występ 26 (fig. 1 i 5), który współdziała z krążkiem 19.

Zbiornik 6 wzorów spoczywa na czterech czopach 27 (fig. 6, 7 i 9), które są pionowo przesuwne w sankach 4 i utrzymywane w swem położeniu przez sprężyny. Zbiornik jest zaopatrzony w odsadzane czworokątne gniazda 28, w które wkłada się wymiennie cienkościenne zbiorniki 29. Każdy zbiornik składa się z dwóch przedziałów, a mianowicie z trapezowego 30

dla wzorów materiału 31 i czworokątnego 32 dla winiet papierowych 33. Połączenie zbiorników dla wzorów i winiet ma na celu uniemożliwienie omyłkowej zamiany winiet. Dno obu przedziałów 30, 32 zaopatrzone jest w wyżłobione w nich gniazda. W gniazda 34 przedziałów 30 sięgają płyty 35, prowadzone przez kołki 36 i podtrzymywane przez przesuwne pionowo czopy 37, utrzymywane w swem położeniu za pomocą sprężyn; w gniazda 38 przedziałów 32 wchodzi sprężynujące czopy 39. Dno przedziałów 30 i 32 jest obłożone płytami 40, wzgl. 41, z gładkiej tektury, glinu lub podobnego materiału, na których spoczywają wzory tkanin, względnie winiety.

Zbiorniki dla wzorów z wymiennymi skrzyneczkami są już znane (patent niemiecki Nr 473566). Dna tych skrzyneczek działają jednak jako głowice tłoków i nie są podparte; natomiast według wynalazku niniejszego obok działających jak tłoki płyt 35 zastosowano jeszcze dna pośrednie 40, które wyciąganie i wkładanie stosów czynią łatwiejszem, aniżeli przy sztywnej podstawie.

Z sankami 4 po obu stronach zbiornika 6 są połączone dźwignie 42 (fig. 1 i 6), których jedno ramię jest ukształtowane w postaci haczyka 43, a drugie jest połączone prętami 44 z dwuramienną dźwignią 45. Drażek łączący haki znajduje się pod działaniem słabej sprężyny 46, której jeden koniec przymocowany jest do pręta 44, drugi zaś do zbiornika 6 i jest uruchomiany w odpowiedniej chwili zapomocą przytwierdzonego do podstawy 3 oporu 47. Sprężyna ta utrzymuje dźwignię 42, względnie haczyk 43, bądź w położeniu przedstawionem na fig. 6, bądź też doprowadza ją zpowrotem do tego położenia, gdy zbiornik 6 został przesunięty wlewo z położenia według fig. 1. Z lewej strony zbiornika 6 jest umieszczony występ 48, który tak samo, jak występ 26 obok zbiornika 5, współdzia-

ła z krążkiem ślizgowym 19. Dalej znajduje się na sankach zapadka 49 (fig. 4 i 7) ślizgająca się czopem 50, obciążonym sprężyną 53, w szczelinie 51 stojaka 52. Zapadka 49 współdziała z czopem 23 umieszczonym na prowadnicy 9. Wreszcie z sankami połączona jest jeszcze trójboczna rama 54 (fig. 6 i 7), której strona szersza jest równoległa do podłużnej ściany zbiornika wzorów. Na występ 55 ramy 54 oddziaływa hak 56, który jest połączony z wodzydłem 3 i znajduje się pod działaniem sprężyny 57. Do haka jest przytwierdzony kołek 58, który współdziała z zapadką 59 umieszczoną na sankach 4. Zapadka 59 jest utrzymywana sprężyną i może obracać się tylko ku górze.

Przyjmuje się, iż sanki znajdują się w położeniu przedstawionem na fig. 1, ustalonym przez opór 60, znajdujący się na prawym końcu podstawy 3. Zbiornik kleju 5 znajduje się pod ramą stampili, w której prowadnice 9 wsuwa się przeznaczone do oklejania karty 10. Prowadnice 9 i połączone z niemi narządy przyjmują położenie, przedstawione na fig. 5 linjami kreskowanymi. Po uruchomieniu nożnej dźwigni 2 rama ze stampilą opada, przyczem krążek 19 wchodzi w zetknięcie z występem 26. Wskutek tego dźwignie 16 zostają przesunięte w położenie, przedstawione na fig. 5 pełnymi linjami, w którem mimośrodowo 14 są obrócone, a rama 12 z prowadnicami 9 podniesiona. Prowadnice 9 przyciskają teraz brzegi karty do płyty 8. Karta, leżąca nieruchomo na płycie 8, zostaje teraz nasadzona na stampilę 24 zbiornika dla kleju 5 i pokryta klejem.

Po zwolnieniu dźwigni nożnej 2 stampila wraca do położenia górnego. Sanki 4 zostają teraz przesunięte zapomocą uchwytu 61 z położenia według fig. 1 na lewo. Po ich całkowitem przesunięciu zbiornik kleju wejdzie do pokrywy 7, a zbiornik wzorów 6 zajmie położenie pod płytą 8. Pokrywa 7

niewiele tylko wyższa od zbiornika 5 jest wewnątrz zaopatrzona w powłokę 62 z wchłaniającego materiału i połączona za pomocą knota 63 ze zbiornikiem wodnym 64, znajdującym się pod podstawą 3. Powłoka pozostaje w ten sposób stale nasyczona wodą, zapobiegającą wysychaniu kleju na stampilach 24. Na czas nieczynności przyrządu otwartą boczną ścianę okrywy zamyka się za pomocą listwy.

Po uruchomieniu nożnej dźwigni 2 stampila zostaje teraz opuszczona na zbiornik z wzorami. Krawędzie węższej strony karty 10 zachodzą przytem na występy 43, znajdujące się w położeniu przedstawionem na fig. 6 i wyciskające te karty nazewną. Gdy tylko krawędzie jednej karty minęły ostrza tych występów, takowe pod działaniem sprężyny 46 zachodzą znowu za krawędzie następnej karty. Jednocześnie krążek 19 wchodzi na występ 48, wskutek czego dźwignie 16 i mimośrodki 14 z położenia przedstawionego pełnieni linjami na fig. 5 przechodzą w położenie według fig. 4, przy którym prowadnice 9 są opuszczone. Zanim dolne położenie zostało osiągnięte, karta osiadła na zbiorniku 6, który teraz również opada. Stosy wzorów i winiet nie biorą na razie w tym ruchu udziału, ponieważ są przytrzymywane płytami 35, względnie sworzniami 39. Gdy stampila opadnie tak nisko, iż obciążone klejem miejsca na karcie zostaną przyłożone do najwyższej leżącego wzoru na poszczególnych stosach, stosy wzorów i winiet zostają ściśnięte i, po przewyciężeniu siły sprężyn, przytrzymujących sworznie 37, 39, opuszczają się również nadół. Przy ruchu w górę stampili sworznie 23 (fig. 4) ślizga się po prostym boku zapadki 49 i obraca ją tak, że ona może przy osiągnięciu dolnego położenia zapasć za sworznie 23.

Należy zaznaczyć, że karta 10, podczas podnoszenia się stampili przy pierw-

szym okresie pracy oraz podczas przesuwania sanek jak również podczas opadania stampili przy drugim okresie pracy, jest dociskana przez prowadnice 9 do płyty 8 i przytrzymywana na niej nieprzesuwanie, wskutek czego, bez względu na nieuniknione wstrząsy, jest gwarantowane nakładanie wzorów dokładnie na pokryte klejem miejsca. Dopiero, gdy karta znajduje się między brzegiem zbiornika z wzorem 6 i płytą 8, rozpoczyna się opadanie prowadnic 9.

Przez zwolnienie nożnej dźwigni stampila zostaje znowu podniesiona w górę. Przytem sworznie 23 ślizga się po krzywym boku zapadki 49, wskutek czego zostaje spowodowane odchylenie za pomocą cięgła 21, 22 prowadnic w położenie przedstawione na fig. 4 linjami kreskowanymi. W miarę jak stampila idzie w górę, podnosi się również zbiornik 6, na którym teraz karta 10 jest przytrzymywana przez haczyki 43. Prowadnice 9 dostają się, po ześlizgnięciu czopa 23 z zapadki 49, znowu w swoje położenie pionowe.

Celem oklejenia następnej karty wprowadza się sanki znowu w położenie przedstawione na fig. 1. Dźwignia 45 uderza przytem w opór 47 tak, iż haczyki 43 zostają skrócone i karta zwolniona. Jednocześnie dźwignia 56, której ramię 58 ślizga się po krzywym boku zapadki 49, obraca się wbrew działaniu sprężyny 57. Jak tylko czop ześlizgnie się z zapadki, dźwignia 56 zostaje przez napiętą sprężynę 57 odrzucona w górę i trafia w przedłużenie 55 ramy 54, która uderza teraz w spód karty. Karta odskakuje w górę, czego skutkiem jest odpadanie ze stosu wzorów, któreby mogły przylgnąć do naklejonego wzoru.

Jeżeli sporządza się mały nakład kart z wzorami wówczas stampile dla winiet zostają zastąpione zbiornikami 65 (fig. 8), w których są umieszczone wchłaniające poduszki, zanurzone dolnym końcem w alko-

holu. W ten sposób karta w miejscach, w których ma być umieszczony napis, zostaje zwilżona alkoholem. W przedziałach 32 zbiorników 29 jest umieszczona na miejscu winiet matryca z pismem negatywnem 66 (fig. 7), która zostaje dociśnięta do zwilżonej alkoholem powierzchni karty i odłoczona.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do naklejania wzorów, winiet i podobnych przedmiotów na podkładkach, w którym podkładkę pokrywa się klejem i dociska do stosu wzorów, znamieny tem, że stampile (24), utworzone z wchłaniającego materiału i umieszczone w zbiorniku z klejem, posiadają kształt dostosowany ściśle do naklejanых wzorów.

2. Przyrząd według zastrz. 1, znamieny tem, że stampile (24) są z twardego filcu lub materiału, w którym wchłanianie kleju zachodzi głównie na ścianach bocznych.

3. Przyrząd według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że stampile są utrzymywane w odpowiednim położeniu zapomocą kołków (25), otaczających boczne ściany.

4. Przyrząd według zastrz. 1—3, znamieny tem, że jest zaopatrzony w prasę, której podstawa (3) jest utworzona jako wódzidło dla sanek (4), dźwigających zbiornik kleju (5) i zbiornik wzorów (6).

5. Przyrząd według zastrz. 1—4, znamieny tem, że umieszczone na stampili prowadnice (9) dla podkładki są przesuwne.

6. Przyrząd według zastrz. 1—5, znamieny tem, że prowadnice (9) są połączone z ramą (12), dociskaną sprężynami (13) do mimośrodów (14), które przy opadaniu stampili zostają odchylane wskutek współdziałania cięgła (16, 17, 18), łączącego te

mimośrody z występami (26), względnie (48).

7. Przyrząd według zastrz. 1—6, znamieny tem, że prowadnice (9) są połączone ze sobą zapomocą dźwigni (21, 22), przyczem przy podnoszeniu się stampili zostają odchylane wskutek współdziałania czopa (23), umieszczonego na jednej z prowadnic (9), z zapadką (49), umieszczoną na sankach.

8. Przyrząd według zastrz. 1—7, znamieny tem, że na sankach (4) są przewidziane z obu stron zbiornika wzorów (6) haczyki (43), które przy opadaniu stampili na zbiornik wzorów opadają za kartę, a przy przesuwaniu sanek do położenia gotowego do natłoczenia karty, zostają podniesione wskutek współdziałania oporu (47) z dźwignią (42, 44, 45), łączącą haczyki (43).

9. Przyrząd według zastrz. 1—8, znamieny tem, że jest zaopatrzony w połączoną ze zbiornikiem wzorów ramę (54), która po zwolnieniu jej przez haczyki (43) uderza w przyklejoną kartę.

10. Przyrząd według zastrz. 1 — 9, znamieny tem, że jest zaopatrzony w dźwignię (56), która, przy przesuwaniu się sanek, zostaje naciśnięta ku dołowi wbrew działaniu sprężyny (57), wskutek współdziałania jej ramienia (58) z zapadką (59) umieszczoną na sankach (4).

11. Przyrząd według zastrz. 1 — 10, znamieny tem, że jest zaopatrzony w pokrywę (7), pod którą wsuwa się zbiornik kleju na czas naklejania wzorów, i która wyłożona jest wewnątrz powłoką (62) z wchłaniającego materiału, utrzymywaną w stanie wilgotnym, wskutek połączenia jej knotem (63) ze zbiornikiem wodnym (64).

12. Przyrząd według zastrz. 1 — 11, znamieny tem, że zbiorniki (30) dla wzorów są połączone ze zbiornikami (32) dla winiet.

13. Przyrząd według zastrz. 1 — 12, znamienny tem, że zbiorniki (30, 32) są wyposażone w dna z płyt (40, 41).

14. Przyrząd według zastrz. 1 — 13, znamienny tem, że, w celu umożliwienia wykonywania na kartach nadruków, zaopatrzony jest zamiast stampili w zbiorniki

(65) z poduszkami zanurzanymi w alkoholu, przyczem w zbiorniki winiet wstawione są matryce (66) z pismem negatywnem.

Alfred Oser.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

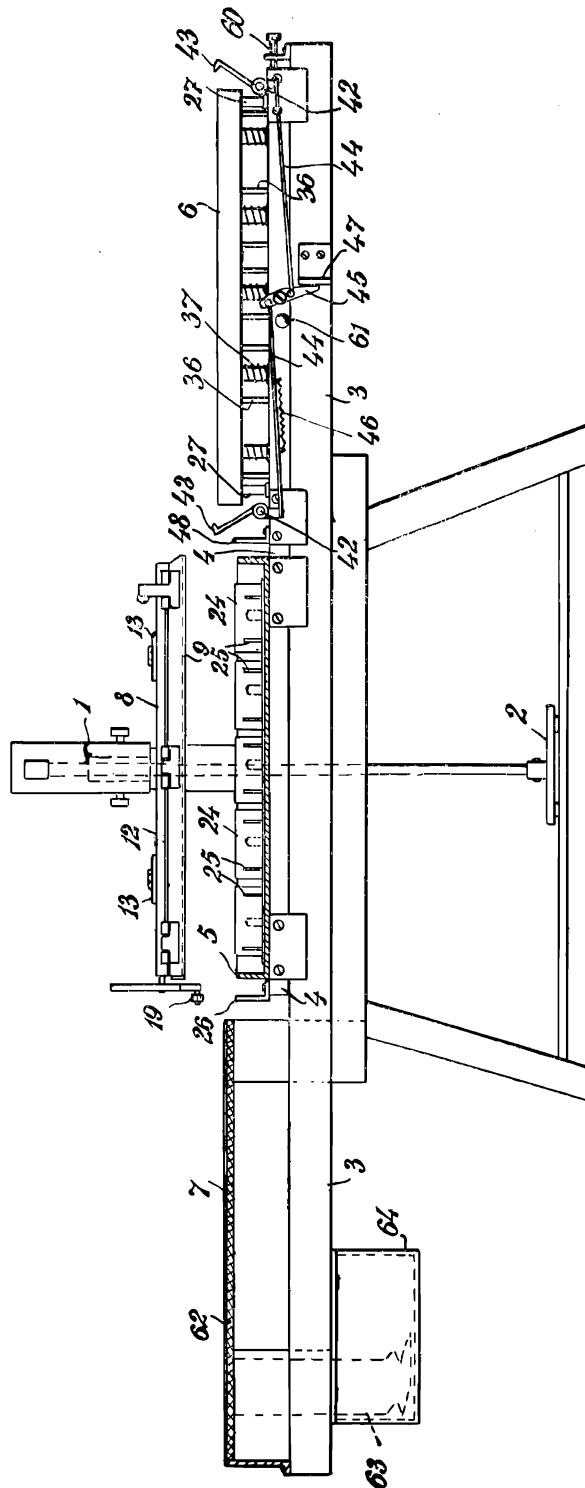

Fig.2

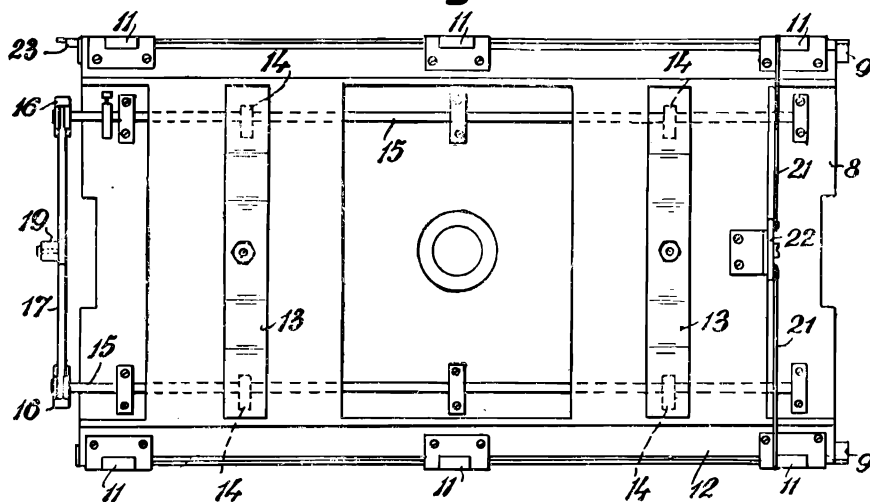

Fig.3

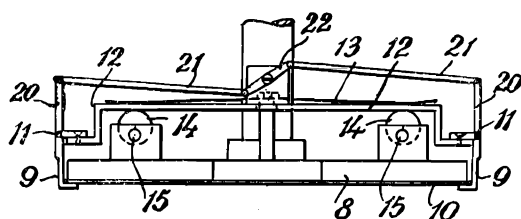

Fig.4

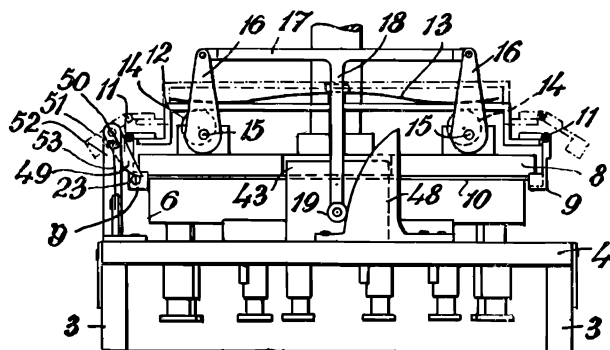

Fig.5

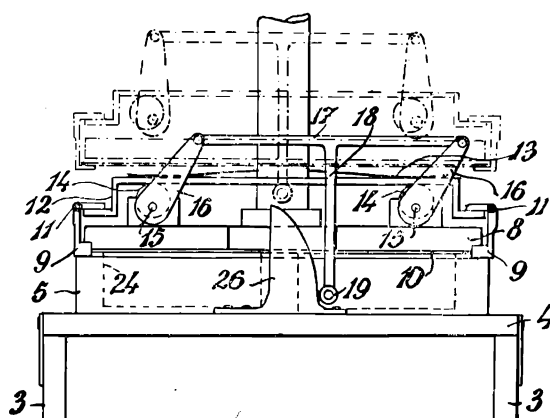

Fig.8

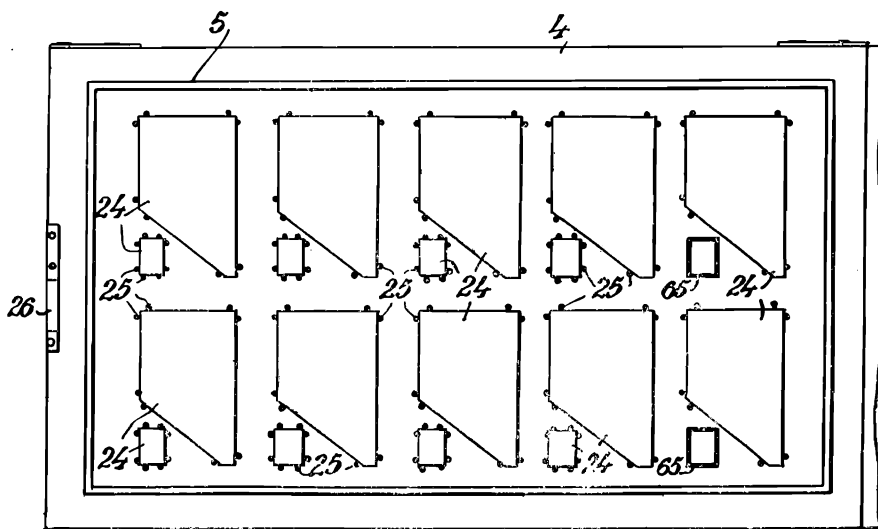

Fig. 6

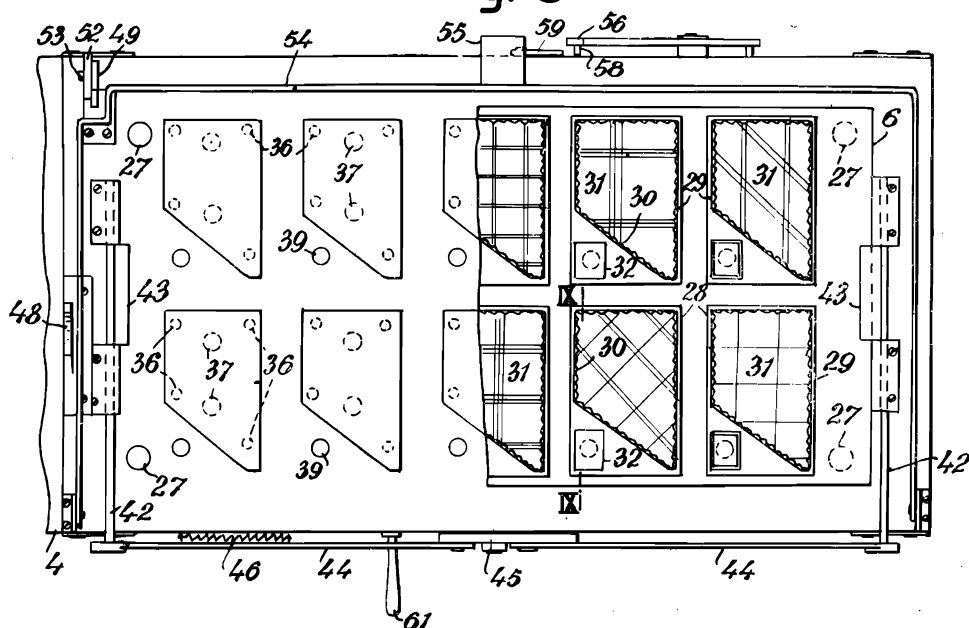

Fig. 7

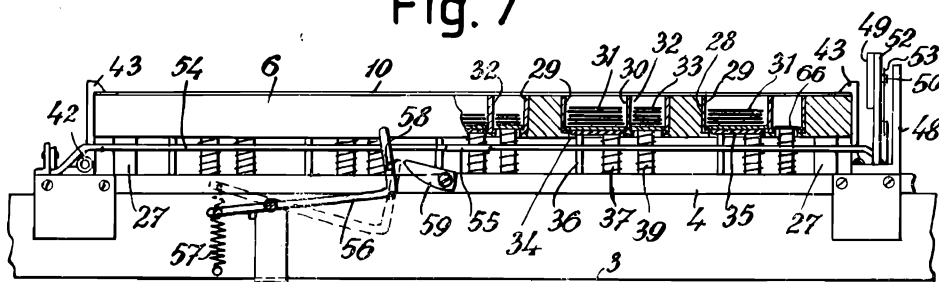

Fig. 9

